

הזקן מברלין

מילים ולחן: אלון עדר, סתיו בגר, קובי אוזי שי צברי
שירה: איה זהבי פייגלין, אלון עדר, קובי אוזי, שי צברי
עיבוד והפקה מוזיקלית: סתיו בגר

מילים ואקורדים:

#Bm – G – Em – F

סדנאות שתיקה
על שפת הכינרת
בדרום אדום
כבר אין כלניות
והרדיו שקט
שירי לכת
אפר ואבק
ואין ליגת אלופות
משיאים משואות
החון מפתיע
ונושאים תפילה
אל אלוהי השתיקות
הכלבים נובחים
המספרה עובדת
וכועסים
על רכבות מאחרות

היי, נן, בואו תראו אותנו
איך בדייק זרקנו מה שלא אכלנו
בכינו וחגגנו
ולא ממש תפסנו
חיים בהסתרה
שבתוך ההסתרה
היי, נן, בואו תראו אותנו
כמה התרחקנו הלכנו וחזרנו
לימדנו וסיפרנו
לא ממש תפסנו
עוד מעט צפירה
עד הסיבוב הבא

היום זה מדבר
ואין פה שלג
וכפות רגלי
אינן עוד יחפות
ובתל אביב
שטופת השמש
אנשים רצים ליד הים
מנערים דאגות
אני יכול לרוץ
ולא מפחד
ומה אוכלים היום
היין טוב
הזקן מברלין
הכיפה מתאילנד
רבים ברחוב
על חניות

יוצרי השיר חושבים שאולי זאת פשוט המציאות: החיים הטובים רוקמים לנו קרום שקוף ועבה, שאוטם אותנו לפעמים מלהתחבר לרגשות העמוקים בתוכנו. הקרום הזה עשוי מהרגלים, פיננץ, הדחקה וריכוז עצמי. אנחנו לומדים, משינים, עומדים, משתתפים בטקסים ומרגישים לפעמים שאנחנו פשוט לא מספיק מרגישים. או שבעצם, קוראים לזה: חיים. וזקן שגדל בברלין.

תהליך היצירה:

"היי נן בואו תראו אותנו
כמה התרחקנו, הלכנו וחזרנו
לימדנו וסיפרנו
לא ממש תפסנו
עוד מעט צפירה"

האם החיים שלנו הם עדות לכל הטוב שנשלה מהנספים? האם אנחנו הנקמה שלהם?
אנחנו יכולים לעמוד בצפירה, ותוך כדי לראות תוכניות שמספרות על גודל הזוועה, ובכל זאת השמש זורחת, הכלבים נובחים, והמספרה עובדת.

וכן, המפגש הראשון שלנו עם הכאב, עובר דרך האשמה: 'איך אני לא מצליח להרגיש, מה שאני אמור להרגיש?'